

OVERWEGING 8 juli 2018 HET STEIGER
14de zondag door het jaar B
Voorganger: Magda Verheijen
Lezingen: Ezechiël 2, 2-5 / psalm 123/ 2 Kor.12, 7-10 / Marc. 6, 1-6

Beste mensen hier bijeen,

Gistermiddag, in de sacristie, werd, zoals te doen gebruikelijk voor een viering, het hele lijstje afgevinkt. Alles klopte, alles stond klaar. Spontaan ontspon zich een gesprekje, met en verrassende uitkomst: *Als wij iets niet kunnen begrijpen, ligt dat vaak aan onszelf.* Dan zijn wij zelf de stoorzender. Dan horen wij niet goed en wordt de ander niet gehoord. En dat doet pijn.

U heeft zelf vast wel eens te horen gekregen: “Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg.” Die vermaning zegt eigenlijk: Hou daarmee op, dat past (hier) niet, dat zijn we niet gewend, dat komt je niet toe...wat verbeeld je je wel.” Als je zo niet begrepen wordt, doet dat zeer. Zeker als je van de beste bedoelingen vervuld bent.

Ze zeggen niet voor niets dat een profeet in eigen land niet geëerd wordt; want in de praktijk gaat het ook zo. Stel dat uw buurjongen ineens een formidabele voetballer blijkt te zijn en dat zijn talent hem tot een beroemdheid maakt. Wie gunt hem zijn succes nu echt; wie maakt niet de opmerking dat hij maar nooit moet vergeten uit welke familie / land hij afkomstig is?

En dan komt zo'n jongen nog eens langs, in een slee van een auto; het commentaar zal niet mals zijn.

Marcus beschrijft vandaag een “analoog” geval: Jezus komt naar zijn stad toe, de stad waar iedereen Hem nog kent. Bij naam en toenaam, en zijn hele familie kent men ook. Maar hoe haalt Hij het, zoon van een timmerman, gewoon een inwoner en niks meer, in zijn hoofd om daar dan de profeet uit te hangen, in de synagoge onderricht te geven. (Tussen haakjes, dat was heel gewoon; maar dit valt het verkeerdt.)

Zijn mare heeft zich allang verspreid; En men neemt het gewoon niet. Men is niet bereid te luisteren, maar heeft wel een oordeel klaar.

De gevoelens van Jezus en zijn metgezellen zijn duidelijk: ze zijn machteloos. Jezus kan de mensen niet bereiken, ze luisteren niet, zij begrijpen het niet. Het cynisme neemt toe, Het gaat zelfs zover dat Jezus voelt dat Hij niets meer kan uitrichten: als de mensen niet willen luisteren, staat Hij voor een muur, is Hij niet meer bij machte om zijn roeping te volgen: mensen te leren over de Barmhartige Vader, de Schriften verklaren, mensen de hand opleggen en

mensen genezen...kortom: mensen beter maken dan ze voorheen waren. ("Uw geloof heeft u gered," zo zegt Hij immers altijd...)
Het lukt Hem niet meer, de weerstand is te groot. En Hij gaat weg.

De crux echter ligt bij mensen; mensen die niet ontvankelijk willen zijn. Als mensen niet meewerken, niet het werktuig van God willen zijn, lukt er niet veel. Het is EEN grote gemiste kans, daar in Nazareth. De wisselwerking ontbrak. Het geloof was ver te zoeken. Waar mensen niet echt naar elkaar willen luisteren, daar gebeurt weinig goeds.

(Misschien kost het me de kop, maar dat risico neem ik gewoon...): Is het hier niet exact hetzelfde; we weten allemaal dat er hier, binnen en buiten deze muren, ontstellend veel is gebeurd. Maar realiseren we ons wel genoeg dat ook wij lang niet altijd naar elkaar luisteren? Onze emoties schieten alle kanten op; dat is menselijk, maar hoe kunnen we elkaar wat beter verstaan?
Het begint bij luisteren, luistern en nog eens luisteren. Echt luisteren betekent dat je je eigen mening even parkeert. Dat je het opbrengt om je te verdiepen in wat de ander beroert. En dat series neemt.

Een Rotterdams voorbeeld: wij hadden indertijd mevrouw Riek Bakker in onze stad in dienst als stedenbouwkundige. Een dijk van een vrouw en: zij kon er wat van. (Kop van Zuid, bijv....) Eens bedacht zij de Erasmusbrug, dezelfde brug waar toen vrijwel iedereen, van bestuur tot burger bezwaar tegen had en die nu bijna als boegbeeld dient. Er is geen ansicht uit Rotterdam of "De Zwaan prijkt" daarop.

Bij een interview vroeg men aan haar hoe zij was omgegaan met alle weerstand. Haar antwoord: "Ik heb iedereen uitgenodigd om al die bezwaren kenbaar te maken; en ik heb geluisterd. Ik vroeg me daarbij steeds af waar de schoen wrong, wat er echt aan de hand was. En langzamerhand won ik het vertrouwen."

Zo kom je, als aandachtige luisteraar, met dieper doorvragen, met echte aandacht en met geduld, wel degelijk naar de diepere waarheid. Als mensen zo met elkaar om willen gaan, wordt je zelf een bruggenbouwer. Een bouwer aan begrip, ook al ben je het er niet mee eens.

Wie bruggen bouwen wil verbindt mensen met elkaar, en maakt het leven leefbaar. Wie zo als gelovig mens in het leven probeert te staan, brengt de boodschap van liefde en vrede over;

En mag dan eens tot ons gezegd worden: "Uw geloof heeft u gered."
Amen.